

DECYZJA URZĘDU NADZORU EFTA

z dnia 4 marca 2026 r.

zmieniająca przepisy materialne w dziedzinie pomocy państwa poprzez zmianę Wytycznych w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu przydziałami do emisji gazów cieplarnianych po 2021 r. [2026/1374]

Urząd Nadzoru EFTA („ESA”),

UWZGLĘDNIAJĄC:

Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym („Porozumienie EOG”), w szczególności jego art. 61–63 oraz protokół 26 do tego porozumienia,

Porozumienie pomiędzy państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości („porozumienie o nadzorze i Trybunale”), w szczególności jego art. 24 oraz art. 5 ust. 2 lit. b),

A TAKŻE MAJĄC NA UWADZE, CO NASTĘPUJE:

Zgodnie z art. 24 porozumienia o nadzorze i Trybunale ESA wprowadza w życie postanowienia Porozumienia EOG dotyczące pomocy państwa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. b) porozumienia o nadzorze i Trybunale ESA wydaje zawiadomienia oraz wskazówki w kwestiach objętych Porozumieniem EOG, jeśli porozumienie to lub porozumienie o nadzorze i Trybunale wyraźnie tak stanowi lub jeśli ESA uznaje to za konieczne.

W dniu 16 grudnia 2020 r. ESA przyjął decyzję nr 156/20/COL wprowadzającą Wytyczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych po 2021 r. („Wytyczne ESA w sprawie ETS”) ⁽¹⁾. W dniu 26 stycznia 2022 r. ESA przyjął decyzję nr 010/22/COL uzupełniającą Wytyczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych po 2021 r. ⁽²⁾.

Przedmiotowe wytyczne odpowiadają Wytycznym Komisji Europejskiej („Komisja”) w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych po 2021 r. przyjętym w dniu 21 września 2020 r. („wytyczne Komisji w sprawie ETS”) ⁽³⁾ i uzupełnionym komunikatem Komisji z dnia 24 listopada 2021 r. uzupełniającym Wytyczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych po 2021 r. ⁽⁴⁾.

W dniu 23 grudnia 2025 r. Komisja przyjęła komunikat zmieniający Wytyczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych po 2021 r. („zmiany do wytycznych Komisji w sprawie ETS”) ⁽⁵⁾.

Przedmiotowe zmiany do wytycznych Komisji w sprawie ETS mają znaczenie również dla Europejskiego Obszaru Gospodarczego („EOG”).

Należy zapewnić jednolite stosowanie zasad EOG w zakresie pomocy państwa na całym Europejskim Obszarze Gospodarczym zgodnie z celem jednorodności określonym w art. 1 Porozumienia EOG.

Należy zmienić wytyczne ESA w sprawie ETS zgodnie ze zmianami do wytycznych Komisji w sprawie ETS ⁽⁶⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 130 z 15.4.2021, s. 3, oraz Suplement EOG nr 27 z 15.4.2021, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 204 z 4.8.2022, s. 3 oraz Suplement EOG nr 51 z 4.8.2022, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 317 z 25.9.2020, s. 5.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 528 z 30.12.2021, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. C/2026/196, 5.1.2026.

⁽⁶⁾ Dokument nr 1583890.

W obecnych zmianach do wytycznych ESA w sprawie ETS określono zaktualizowany współczynnik do obliczania kwot rekompensaty z tytułu kosztów emisji pośrednich ponoszonych przez beneficjentów od 2026 r., rozszerzono wykaz kwalifikujących się sektorów, określono możliwość zgłaszania przez państwa EFTA pod pewnymi warunkami sektorów lub podsektorów nieuwzględnionych w załączniku I do wytycznych ESA w sprawie ETS oraz zwiększono maksymalną intensywność pomocy dla sektorów już uznanych za narażone na rzeczywiste ryzyko ucieczki emisji. Wprowadzone zmiany mają na celu ograniczenie ryzyka ucieczki emisji w EOG. Takie zmiany stanowią istotne elementy służące zarówno zapewnieniu proporcjonalności środków pomocy przyznanych na podstawie wytycznych ESA w sprawie ETS, jak i zmniejszeniu ryzyka ucieczki emisji, a zatem są zgodne z pkt 67 i 68 wytycznych ESA w sprawie ETS, które mają zastosowanie od dnia 1 stycznia 2026 r. Zmiany w załączniku I w formie tabeli 2 wytycznych ESA w sprawie ETS będą jednak miały zastosowanie do kosztów poniesionych od dnia 1 stycznia 2025 r., co oznacza, że w przypadku, gdy państwa EFTA zdecydują się zrekompensować nowo kwalifikującym się sektorom koszty emisji pośrednich, mogą to zrobić już w odniesieniu do kosztów emisji pośrednich poniesionych od 2025 r.

Ponadto rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2024/873 ⁽⁷⁾ ⁽⁸⁾ dostosowano podejście do przydziału bezpłatnych uprawnień w oparciu o wskaźniki emisyjności dla produktów o zamienności paliw i energii elektrycznej, zgodnie z art. 10a ust. 6 dyrektywy 2003/87/WE ⁽⁹⁾ ⁽¹⁰⁾. W związku z tym od 1 stycznia 2026 r. należy dostosować wytyczne ESA w sprawie ETS w odniesieniu do takich produktów w celu dopilnowania, aby producenci nie otrzymywali podwójnej rekompensaty za te same emisje, zarówno w postaci przydziału bezpłatnych uprawnień, jak i rekompensaty kosztów emisji pośrednich. Zasadniczo należy to zapewnić poprzez odjęcie wartości bezpłatnie otrzymanych uprawnień, które można przydzielić do emisji pośrednich, od kwoty rekompensaty kosztów emisji pośrednich przyznanej na podstawie wytycznych. Zgodnie z oczekiwanymi odpowiednimi zmianami w wytycznych Komisji w sprawie ETS ESA planuje wprowadzić takie zmiany w 2026 r.

Zgodnie z pkt II części „OGÓLNE” znajdującej się w załączniku XV do Porozumienia EOG ESA przyjmuje, po konsultacji z Komisją, akty prawne odpowiadające tym, które przyjęła Komisja,

PO KONSULTACJI z Komisją,

PO KONSULTACJI z państwami EFTA ⁽¹¹⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

ESA wprowadza zmiany do swoich wytycznych w sprawie ETS. Zmiany są załączone do niniejszej decyzji i stanowią jej integralną część.

⁽⁷⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2024/873 z dnia 30 stycznia 2024 r. zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) 2019/331 w odniesieniu do przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii (Dz.U. L, 2024/873, 4.4.2024).

⁽⁸⁾ Uwzględnione w Porozumieniu EOG decyzją Wspólnego Komitetu EOG nr 108/2025 z dnia 8 maja 2025 r. zmieniającą załącznik XX (Środowisko) do Porozumienia EOG (Dz.U. L, 2025/1368, 24.7.2025 i Suplement EOG nr 46, 24.7.2025, s. 28).

⁽⁹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

⁽¹⁰⁾ Uwzględniona w Porozumieniu EOG decyzją Wspólnego Komitetu EOG nr 146/2007 z dnia 26 października 2007 r. zmieniającą załącznik XX (Środowisko) do Porozumienia EOG (Dz.U. L 100 z 10.4.2008, s. 92 oraz Suplement EOG nr 19 z 10.4.2008, s. 90).

⁽¹¹⁾ Art. 1 lit. b) porozumienia o nadzorze i Trybunałe stanowi, że pojęcie „państwa EFTA” oznacza Republikę Islandii i Królestwo Norwegii oraz – na warunkach określonych w art. 1 ust. 2 Protokołu dostosowującego Porozumienie między państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości – Księstwo Liechtensteinu.

Artykuł 2

ESA będzie stosować zasady określone w zmianach do swoich wytycznych w sprawie ETS ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2026 r. W przypadku kosztów poniesionych od dnia 1 stycznia 2025 r. państwa EFTA mogą powołać się na zmieniony załącznik I i pkt 27 i 31 wytycznych ESA w sprawie ETS.

Jedynie wersja niniejszej decyzji w języku angielskim jest autentyczna.

Decyzję sporządzono w Brukseli.

W imieniu Urzędu Nadzoru EFTA

Arne RØKSUND
Przewodniczący
Odpowiedzialny członek Kolegium

Árni Páll ARNASON
Członek Kolegium

Nuscha WIECZOREK
Członek Kolegium

Melpo-Menie JOSÉPHIDÈS
Zatwierdzająca jako dyrektor
ds. prawnych i wykonawczych

ZAŁĄCZNIK

Zmiany do Wytycznych w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych po 2021 r.

W Wytycznych w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych po 2021 r. ⁽¹⁾ wprowadza się następujące zmiany:

1) pkt 15 ppkt 10 otrzymuje brzmienie:

„wskaźnik emisji CO₂», w tCO₂/MWh, oznacza średnią ważoną intensywności emisji CO₂ z energii elektrycznej produkowanej z paliw kopalnych na różnych obszarach geograficznych. Wzanie odzwierciedla koszyk paliw kopalnych wykorzystywanych do produkcji energii na danym obszarze geograficznym. Wskaźnik emisji CO₂ to wynik podziału danych o emisji ekwiwalentu CO₂ sektora energetycznego przez produkcję energii elektrycznej brutto opartą na paliwach kopalnych w TWh. Do celów niniejszych wytycznych (*) obszary określono jako strefy geograficzne, a) które składają się z podrynków połączonych za pośrednictwem giełd energii elektrycznej, lub b) na których nie istnieje zgłoszone przeciążenie, a w obydwu przypadkach godzinowe ceny rynku dnia następnego na giełdzie energii elektrycznej wykazują w znacznej liczbie wszystkich godzin w roku rozbieżność cen w EUR (przy zastosowaniu dziennych kursów wymiany EBC) wynoszącą maksymalnie 1 %. Tego typu zróżnicowanie regionalne odzwierciedla znaczenie elektrowni opalanych paliwem kopalnym dla końcowej ceny ustalonej na rynku hurtowym i ich roli jako elektrowni krańcowej w rankingu bilansowym. Sam fakt, że energia elektryczna jest przedmiotem wymiany handlowej między dwoma państwami EOG, nie oznacza jeszcze, że stanowią one ponadnarodowy region. Z uwagi na brak odpowiednich danych na szczeblu niższym niż krajowy obszary geograficzne obejmują całe terytorium co najmniej jednego państwa EOG. Na tej podstawie można wyróżnić następujące obszary geograficzne: Hiszpania i Portugalia; Litwa, Łotwa i Estonia; Niemcy i Luksemburg; Bułgaria i Rumunia; oraz wszystkie pozostałe państwa EOG oddzielnie, w tym Islandia i Norwegia (**). Odnosne maksymalne regionalne wskaźniki emisji CO₂, które mają zastosowanie jako wartości maksymalne, jeżeli zgłaszające państwo EOG–EFTA nie ustaliło oceny wskaźnika emisji CO₂ opartego na zasadach rynkowych zgodnie z pkt 11, ujęto w załączniku III. Państwo EOG–EFTA może zwrócić się do ESA o obliczenie wskaźnika emisji CO₂ na podstawie danych dostępnych w 2026 r. i może zgłosić wynikający z tych obliczeń wskaźnik emisji CO₂ jako zmianę do swojego programu. Ten zaktualizowany wskaźnik emisji CO₂ może mieć zastosowanie do kosztów poniesionych już od 2026 r. Ten zaktualizowany wskaźnik emisji CO₂ nie ma wpływu na wskaźnik emisji CO₂ innych państw EOG wymienionych w załączniku III. Aby zapewnić równe traktowanie źródeł energii elektrycznej i uniknąć ewentualnych nadużyć, ten sam wskaźnik emisji CO₂ stosuje się do wszystkich źródeł zaopatrzenia w energię elektryczną (samodzielne wytwarzanie, umowy na dostawy energii elektrycznej lub zasilanie sieciowe) i do wszystkich beneficjentów pomocy w zainteresowanym państwie EOG. Jeśli maksymalny regionalny wskaźnik emisji CO₂ wymieniony w załączniku III jest niższy o co najmniej 15 % od maksymalnego regionalnego wskaźnika emisji CO₂ wymienionego poprzednio w tym załączniku lub zatwierdzonego przed 1 stycznia 2026 r. wskaźnika opartego na zasadach rynkowych, zainteresowane państwa EOG–EFTA mogą zgłosić okres przejściowy, w którym nastąpi przejście z mającego zastosowanie poprzednio maksymalnego regionalnego wskaźnika emisji CO₂ na zaktualizowany wskaźnik na podstawie niniejszych wytycznych dla roku t, począwszy od 2026 r., które to przejście powinno się odbywać w równych rocznych etapach redukcji. Zaktualizowany maksymalny regionalny wskaźnik emisji CO₂ wymieniony w załączniku III ma zastosowanie najpóźniej do roku t = 2030;

(*) Niniejsze wytyczne nie stanowią instrumentów ustawodawczych i w związku z tym Wspólny Komitet EOG nie musi ich uwzględniać w Porozumieniu EOG. Urząd Nadzoru EFTA odpowiada za ustanawianie odpowiednich przepisów mających zastosowanie do państw EOG–EFTA, w tym metody ustalania wskaźników emisji CO₂. Zob. również pkt 69 niniejszych wytycznych.

(**) Obszar geograficzny Liechtensteinu oraz mający zastosowanie wskaźnik emisji CO₂ zostaną ustanowione na późniejszym etapie.”;

2) pkt 21 otrzymuje brzmienie:

„Aby ograniczyć ryzyko zakłócenia konkurencji na rynku wewnętrznym, pomoc musi być ograniczona do sektorów, które są narażone na rzeczywiste ryzyko ucieczki emisji z powodu znacznych kosztów pośrednich faktycznie ponoszonych w wyniku przenoszenia kosztów związanych z emisją gazów cieplarnianych na ceny energii elektrycznej. Dla celów niniejszych wytycznych uznaje się, że rzeczywiste ryzyko ucieczki emisji istnieje wtedy, jeżeli beneficjent prowadzi działalność w jednym z sektorów wymienionych w załączniku I. Sektor lub podsektor, którego

⁽¹⁾ Dz.U. L 130 z 15.4.2021, s. 3, Suplement EOG nr 27 z 15.4.2021, s. 3, uzupełnione w Dz.U. L 204 z 4.8.2022, s. 3, Suplement EOG nr 51, 4. 8.2022, s. 1.

nie wymieniono w załączniku I, a który spełnia kryteria umożliwiające jego uwzględnienie w tym załączniku (*), również można uznać za kwalifikujący się, o ile państwa EOG–EFTA wykażą to za pomocą danych, które są reprezentatywne dla danego sektora lub podsektora na poziomie EOG, zweryfikowane przez niezależnego eksperta i odnoszące się do okresu co najmniej trzech ostatnich lat, dla których dane są dostępne. Jeżeli państwa EOG–EFTA zamierzają rozszerzyć swoje odpowiednie programy na jakiegokolwiek nowy sektor lub podsektor, muszą zgłaszać wszelkie takie zmiany ESA. Państwa EOG–EFTA mogą w swoich programach zobowiązać się do uwzględnienia w przyszłości wszystkich dodatkowych sektorów lub podsektorów, których kwalifikowalność została wykazana przez inne państwo EOG i zatwierdzona przez ESA lub Komisję, oraz do informowania ESA o wszelkich takich przypadkach.

(*) Kryteria te obejmują: intensywność handlu powyżej 20 % i intensywność emisji pośrednich powyżej 0,32 kg CO₂/EUR, co skutkuje pośrednim wskaźnikiem ucieczki emisji powyżej 0,064. Odnosną metodykę opisano bardziej szczegółowo w dokumencie roboczym służb Komisji SWD(2020) 190 final.”;

3) pkt 27 otrzymuje brzmienie:

„Pomoc jest proporcjonalna i ma wystarczająco ograniczony negatywny wpływ na konkurencję i wymianę handlową, jeżeli nie przekracza 80 % kosztów emisji pośrednich poniesionych w sektorach wymienionych w tabeli 1 w załączniku I oraz 75 % w sektorach wymienionych w tabeli 2 w załączniku I lub wszelkich innych sektorach uznanych za kwalifikujące się zgodnie z procedurą określoną w pkt 21. Wskaźnik efektywności zużycia energii elektrycznej gwarantuje, że wsparcie dla nieefektywnych procesów produkcji pozostaje ograniczone, i utrzymuje zachętę do rozpowszechniania technologii najbardziej efektywnych energetycznie.”;

4) pkt 31 otrzymuje brzmienie:

„Zważywszy, że w przypadku niektórych sektorów intensywność pomocy w wysokości 80 % w przypadku sektorów wymienionych w tabeli 1 w załączniku I oraz 75 % w przypadku sektorów wymienionych w tabeli 2 w załączniku I lub wszelkich innych sektorów uznanych za kwalifikujące się zgodnie z procedurą określoną w pkt 21 może nie być wystarczająca do zapewnienia odpowiedniej ochrony przed ryzykiem ucieczki emisji, państwa EOG–EFTA mogą w razie potrzeby ograniczyć kwotę kosztów pośrednich pokrywanych na poziomie przedsiębiorstwa do 1,5 % wartości dodanej brutto danego przedsiębiorstwa w roku t. Wartość dodaną brutto przedsiębiorstwa należy obliczyć na podstawie obrotu powiększonego o produkcję skapitalizowaną, powiększonego o pozostałe dochody z działalności operacyjnej, powiększonego lub pomniejszonego o zmiany stanu zapasów, pomniejszonego o zakupy towarów i usług (które nie obejmują kosztów personelu), pomniejszonego o inne podatki od produktów, które są związane z obrotem, ale nie podlegają odliczeniu, pomniejszonego o cła i podatki związane z produkcją. Alternatywną metodą obliczania jest obliczanie z nadwyżki operacyjnej brutto przez dodanie kosztów osobowych. Dochody i wydatki zaklasyfikowane w księgach przedsiębiorstwa jako finansowe lub nadzwyczajne nie są ujmowane w wartości dodanej. Wartość dodaną w cenach czynników produkcji oblicza się jako wartość »brutto«, gdyż nie odejmuje się korekt wartości (takich jak amortyzacja) (*).

(*) Kod 12 15 0 w ramach prawnych ustanowionych rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 295/2008 z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie statystyk strukturalnych dotyczących przedsiębiorstw (Dz.U. L 97 z 9.4.2008, s. 13).”;

5) pkt 55 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) wdrażają zalecenia zawarte w sprawozdaniu z audytu tak, aby okres zwrotu z odnośnych inwestycji nie przekraczał 3 lat lub okresu zwrotu z inwestycji, o którym mowa w art. 10a ust. 1 akapit trzeci dyrektywy 2003/87/WE, w zależności od tego, który z tych okresów jest dłuższy, a koszty ich inwestycji były proporcjonalne; lub, alternatywnie”;

6) pkt 55 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) inwestują znaczną, wynoszącą co najmniej 50 %, kwotę pomocy w projekty, które prowadzą do znacznego ograniczenia emisji gazów cieplarnianych z instalacji i znacznie poniżej mającego zastosowanie wskaźnika wykorzystywanego do przydziału bezpłatnych uprawnień w ramach unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji; lub, alternatywnie”;

7) w pkt 55 po lit. c) dodaje się lit. d):

„d) inwestują co najmniej 50 % kwoty pomocy w nowe lub zmodernizowane aktywa, w przypadku których można w wymierny sposób wykazać, że wnoszą dodatkowy wkład w obniżenie kosztów systemu elektroenergetycznego, odzwierciedlając potrzeby rynkowe i systemowe w danym państwie EOG-EFTA, i nie powodują przy tym wzrostu zużycia paliw kopalnych. Kwalifikująca się działalność inwestycyjna może obejmować na przykład: rozwój mocy wytwórczych energii odnawialnej, rozwiązania w zakresie magazynowania energii, środki mające na celu zwiększenie elastyczności po stronie popytu, poprawę efektywności energetycznej, która ma wpływ na zapotrzebowanie na energię elektryczną, oraz rozwój elektrolizerów do produkcji wodoru odnawialnego lub niskoemisyjnego. Kwalifikują się również inwestycje mające na celu elektryfikację. Państwa EOG-EFTA mogą ustanowić bardziej ograniczony wykaz kwalifikowalnych inwestycji, ale w wykazie muszą się znaleźć inwestycje mające na celu zwiększenie elastyczności po stronie popytu.”;

8) pkt 67 otrzymuje brzmienie:

„Od dnia 1 stycznia 2026 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. zastosowanie będą miały zaktualizowane wskaźniki emisji CO₂ i obszary geograficzne. W 2026 r. Urząd Nadzoru EFTA uzupełni niniejsze wytyczne o wskaźniki efektywności zużycia energii elektrycznej obejmujące sektory dodane do zmienionego wykazu sektorów kwalifikujących się ujętego w załączniku I, a w 2026 r. lub 2027 r. Urząd Nadzoru EFTA może uzupełnić niniejsze wytyczne o dostosowanie w celu uwzględnienia wszelkich przypadków pokrywania się pomocy przyznanej na podstawie niniejszych wytycznych z obowiązkiem umarzania certyfikatów na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/956 (*) w odniesieniu do emisji pośrednich w przypadku sektorów produkcji nawozów i związków azotowych (NACE 20.15) oraz górnictwa rud żelaza (NACE 07.10)(**), zgodnie z oczekiwanymi odpowiednimi zmianami w wytycznych Komisji w sprawie ETS. W związku z tym państwa EOG-EFTA są zobowiązane do zmiany, w razie potrzeby, swoich odpowiednich programów w celu dostosowania ich do zmienionych wytycznych.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/956 z dnia 10 maja 2023 r. ustanawiające mechanizm dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO₂ (Dz.U. L 130 z 16.5.2023, s. 52, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/956/oj>). Takie pokrywanie się nie występuje obecnie w przypadku państw EOG-EFTA, ponieważ przedmiotowe rozporządzenie nie jest uwzględnione w Porozumieniu EOG, ale może wystąpić po jego uwzględnieniu.

(**) Ma to miejsce w przypadku produktów wymienionych w załączniku I do tego rozporządzenia, ale nie w załączniku II do tego samego rozporządzenia.”;

9) dodaje się pkt 70 w brzmieniu:

„Zgodnie z art. 1 ust. 1 części I protokołu 3 Urząd Nadzoru EFTA proponuje państwom EOG-EFTA następujące odpowiednie środki:

- państwa EOG-EFTA zmieniają, w razie potrzeby, istniejące programy pomocy w celu dostosowania ich do niniejszych zmienionych wytycznych nie później niż do dnia 30 września 2026 r.;
- państwa EOG-EFTA wyrażają wyraźną i bezwarunkową zgodę na odpowiednie środki zaproponowane w lit. a) powyżej w ciągu dwóch miesięcy od daty publikacji zmian do niniejszych wytycznych w sekcji EOG i w Suplemencie EOG do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*. W przypadku braku odpowiedzi Urząd Nadzoru EFTA uzna, że dane państwo EOG-EFTA nie wyraża zgody na zaproponowane środki.”;

10) załącznik I otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK I

Sektory, które uznaje się za narażone na rzeczywiste ryzyko ucieczki emisji z powodu kosztów emisji pośrednich

Tabela 1

	Kod NACE (*)	Opis
1.	14.11	Produkcja odzieży skórzanej
2.	24.42	Produkcja aluminium
3.	20.13	Produkcja pozostałych podstawowych chemikaliów nieorganicznych
4.	24.43	Produkcja ołowiu, cynku i cyny

	Kod NACE (*)	Opis
5.	17.11	Produkcja masy włóknistej
6.	17.12	Produkcja papieru i tektury
7.	24.10	Produkcja surówki żelazostopów, żeliwa i stali oraz wyrobów hutniczych
8.	19.20	Wytwarzanie produktów rafinacji ropy naftowej
9.	24.44	Produkcja miedzi
10.	24.45	Produkcja pozostałych metali nieżelaznych
11.		Następujące podsektory w ramach sektora tworzyw sztucznych (20.16):
	20.16.40.15	Glikole polietylenowe oraz pozostałe alkohole polieterowe, w formach podstawowych
12.		Wszystkie kategorie produktu w sektorze odlewnictwa żelaza (24.51)
13.		Następujące podsektory w ramach sektora włókna szklanego (23.14):
	23.14.12.10 23.14.12.30	Maty z włókna szklanego Woale z włókna szklanego
14.		Następujące podsektory w ramach sektora gazów przemysłowych (20.11):
	20.11.11.50 20.11.12.90	Wodór Nieorganiczne związki tlenowe niemetalu

(*) W zakresie, w jakim na statystyczną klasyfikację określonej działalności gospodarczej do danego kodu NACE wpłynęła ostatnia aktualizacja NACE (rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2023/137 z dnia 10 października 2022 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1893/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej NACE Rev. 2 (Dz.U. L 19 z 20.1.2023, s. 5, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_del/2023/137/oj)), państwa EOG-EFTA mogą bądź korzystać ze zmienionej klasyfikacji, bądź też polegać na klasyfikacji obowiązującej w momencie przyjęcia wytycznych.

Tabela 2

	Kod NACE (*)	Opis
1.	07.29	Górnictwo pozostałych rud metali nieżelaznych
2.	07.10	Górnictwo rud żelaza
3.	20.17	Produkcja kauczuku syntetycznego w formach podstawowych
4.	20.60	Produkcja włókien chemicznych
5.	20.16	Produkcja tworzyw sztucznych w formach podstawowych (**)
6.	13.10	Przygotowanie i przędzenie włókien tekstylnych
7.	23.31	Produkcja ceramicznych kafli i płytek
8.	20.12	Produkcja barwników i pigmentów
9.	13.95	Produkcja włóknin i wyrobów wykonanych z włóknin, z wyłączeniem odzieży
10.	23.14	Produkcja włókien szklanych (**)
11.	27.20	Produkcja baterii i akumulatorów
12.	20.14	Produkcja pozostałych podstawowych chemikaliów organicznych
13.	20.15	Produkcja nawozów i związków azotowych
14.	10.41	Produkcja olejów i pozostałych tłuszczów płynnych

	Kod NACE (*)	Opis
15.	11.06	Produkcja słoðu
16.	16.21	Produkcja arkuszy fornirowych i płyt wykonanych na bazie drewna
17.	23.11	Produkcja szkła płaskiego
18.	23.13	Produkcja szkła gospodarczego
19.	24.31	Produkcja prętów ciągnionych na zimno
20.	24.34	Produkcja drutu
21.		Następujący podsektor w ramach sektora produkcji pozostałych wyrobów chemicznych, gdzie indziej niesklasyfikowanej (20.59):
	20.59.56.70	Mieszane alkilobenzeny, mieszane alkilonaftaleny, z wyłączeniem objętych HS 2707 lub 2902
22.		Następujący podsektor w ramach sektora produkcji pozostałych wyrobów z mineralnych surowców niemetalicznych, gdzie indziej niesklasyfikowanej (23.99):
	23.99.19.10	Wełna żuźłowa, wełna skalna i podobne wełny mineralne (z wyłączeniem wełny szklanej), włącznie z ich mieszaninami, luzem, w arkuszach lub w belach

(*) W zakresie, w jakim na statystyczną klasyfikację określonej działalności gospodarczej do danego kodu NACE wpłynęła ostatnia aktualizacja NACE (rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2023/137 z dnia 10 października 2022 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1893/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej NACE Rev. 2 (Dz.U. L 19 z 20.1.2023, s. 5, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_del/2023/137/oj)), państwa EOG-EFTA mogą bądź korzystać ze zmienionej klasyfikacji, bądź też polegać na klasyfikacji obowiązującej w momencie przyjęcia wytycznych.

(**) Ma to zastosowanie do tego sektora, z wyjątkiem podsektorów już wymienionych w tabeli 1.”;

11) załącznik III otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK III

Maksymalne regionalne wskaźniki emisji CO₂ na różnych obszarach geograficznych (tCO₂/MWh) (¹)

Obszar geograficzny	Obowiązujący wskaźnik emisji CO ₂
Hiszpania, Portugalia	0,47
Litwa, Łotwa, Estonia	0,76
Niemcy, Luksemburg	0,73
Bułgaria, Rumunia	0,91
Belgia	0,37
Czechy	0,89
Dania	0,54
Irlandia	0,44
Grecja	0,58
Francja	0,43
Chorwacja	0,51
Włochy	0,44
Cypr	0,72
Węgry	0,50
Malta	0,40

Obszar geograficzny	Obowiązujący wskaźnik emisji CO ₂
Niderlandy	0,44
Austria	0,33
Polska	0,78
Słowenia	0,75
Słowacja	0,58
Finlandia	0,62
Szwecja	0,60
Islandia (**)	[...]
Norwegia (***)	[...]

(*) Obszar geograficzny Liechtensteinu oraz mający zastosowanie wskaźnik emisji CO₂ zostaną ustanowione na późniejszym etapie.

(**) Wskaźnik emisji CO₂ dla Islandii zostanie ustalony na późniejszym etapie.

(***) Wskaźnik emisji CO₂ dla Norwegii zostanie ustalony na późniejszym etapie.”.